On hyvä tietää näin aiheesen liittymättömästi, että minulla on lukihäiriö joten kaikki tekstini eivät ole välttämättä selkokielisiä, vaikka orjailenkin niitä parhaani mukaan.

1. Cain En uskonut, että voisin koskaan olla näin myöhässä. Olin luvannut tavata Samuelin kahdeltatoista, mutta kello lähenteli nyt jo yhtä. Olin nukkunut pommiin ja puhelimessani vilkkui lukemattomia vastaamattomia viestejä. Pahaksi onnekseni saldorajani oli mennyt umpeen enkä pystynyt ilmoittamaan Samuelille olevani matkalla. Lopulta saavuin suihkulähteen luokse, mutta tietystikään häntä ei enää näkynyt. Kukaan järkevä ei jäisi kököttämään ulos keskellä yötä. Katselin vielä ympärilleni varmistaakseni, että Samuelia ei todella näkynyt ja lopulta luovutin. Käänsin selkäni alistuneena ja lähdin kävelemään kohti kotia. Nopein reitti kotiin kulki kaupungin sivukujia pitkin, jotka olivat kehnosti valaistuja eivätkä houkuttaneet kulkemaan keskellä yötä. Äkkiä jokin kosketti olkapäätäni ja suustani pääsi kirkaisu. "Rauhoitu. Minä vain se olen." Kuului tuttu nauru selkäni takaa ja kiepahdin ympäri. Samuel seisoi edessäni yhtä komeana kuin aina. Hänet vaaleat hiuksensa hohtivat himmeän katuvalon keilassa ja hänen sinisistä silmistään kuvastui tyytyväisyys ja huvittuneisuus. "Kiesus sinä säikäytit minut." Sanon ja Samuel kietoo kätensä nauraen ympärilleni. "En tiennytkään Cain, että olet noin helposti säikähtävää sorttia." Samuel sanoo ja hengittää niskaani. "En yleensä olekaan, mutta pimeys saa minut vainoharhaiseksi." Mutisin. "Anteeksi, että olen näin pahasti myöhässä. Nukuin pommiin ja saldo loppui." Selitän hengästyneenä. "Arvelinkin, että jotain sellaista saattaisi tapahtua. Sinun pitäisi oikeasti ottaa lomaa työstäsi." Samuel mutisee ja viittaa työhöni läheisellä huoltoasemalla, jossa olen usein yövuorossa. "En minä voi." Mumisen itsekseni ja Samuel huokaa turhautuneena. "Kuinka vain kunhan pidät huolta itsestäsi, okei?" Samuel sanoo ja nyökkään vastaukseksi. Samuel painaa huulensa huulilleni sovinnon merkiksi ja suutelee syvään. "Hyvä. Nyt päästään kysymykseeni tahdoks tulla meille?" Samuel kysyy äänessään naurua. "No mitäs luulet." Naurahdan ja irrottaudun hänen otteestaan. "Jos saat minut ensin kiinni." Sanon ovelasti ja pinkaisen juoksuun. Samuel ryntää nauraen perääni autiolla kadulla. Juoksen paljon Samuelia nopeammin ja pian hän jää jälkeen. Käännyn erään kujan kulman taakse ja nauran itsekseni. Pian kuulen kuitenkin takaani askelia ja käännähdän ympäri. "Samuel sait minut viimein kiinni..." Aloitan, mutta tulija ei olekaan Samuel. Varjoista astuu esiin suunnilleen ikäiseni poika, jonka ulkonäkö on huippumallin luokkaa. Hänellä on mantelinmuotoiset tummat silmät ja ruskea tukka. Hänen ihonsa on kalpea aivan kuin hän ei olisi nähnyt aurinkoa moneen viikkoon. " Valitan en taida olla ystäväsi." Poika sanoo äänellä, joka on yllättävän pehmeä, se muistuttaa melkein kissan kehräystä. "Et ilmeisesti." Sanon nolostuneena. Pian kuitenkin kuulen toiset askeleet ja arvelen niiden olevan Samuelin askelia seuraavasta huohotuksesta päätellen. "Valitettavasti emme voi ilmeisesti jäädä tänne." Poika sanoo kovin pettyneenä. Ennen kuin tajuankaan hän on syöksähtänyt luokseni. Sitten hän tarttuu äkisti käteeni. "Jos päästät äänenkään, minä tapan sinut. Tajuatko?" Poika sanoo ja kaikki pehmeys on poissa. Alan oikeasti pelkäämään häntä. Yritän rimpuilla hänen otteestaan, mutta hänen sormensa pureutuvat vain syvempään ranteeseeni. Yritän huutaa, mutta hän painaa kylmän kätensä suulleni. Poika nostaa minut vaivattomasti ilmaan ja heittää harteilleen. Pian kuja on jo kaukana, sillä poika liikkuu yliluonnollisen nopeasti ja sulavasti. Kadut ja rakennukset vilisevät silmissäni niin paljon, että minua alkaa huimaamaan ja suljen silmäni. Pian tunnen kuitenkin vauhdin hidastuvan ja lopulta pysähtyvän paikoilleen. Avaan silmäni varovasti ja tajuan olevani kahden muun pojan ja tumman auton vieressä. " Nikolas mitä sinulla on siinä?" Toinen pojista, jolla on verenpunaiset hiukset ja meripihkan väriset silmät kysyy ja vilkaisee minua uteliaana. Sieppaajani, ilmeisesti Nikolas laskee minut maahan, mutta pitää yhä kiinni ranteestani. "Luca, hän on uusi lemmikkini." Nikolas sanoo ja silmäni pullistuvat päässäni

hänen sanojensa myötä. "Ai uusi lelu." Toinen poika, joka näyttää selvästi minua nuoremmalta kysyy huvittuneena. Pojalla on kuparin värinen tukka ja kalvakan harmaat silmät, joilla hän tarkkailee minua uteliaana. "Kivaa." Punapää, Luca sanoo ja seuraan heidän keskusteluaan pää pyörrällä ja kauhuissani. Otan hätääntyneenä askeleen taaksepäin, mutten pääse pitkälle sillä Nikolas nykäisee minut takaisin. "Mihin sinä luulet meneväsi?" Nikolas kysyy ja hänen hengityksestään karkaa kuparin ja suolan tuulahdus. Se haju muistuttaa verta ja minua alkaa oksettaa. He eivät ole ihmisiä, Karkaa ajatukseni päästäni, mutta se katoaa pian järjen tieltä. "Hei meidän pitää lähteä, tällä poitsulla oli myös kaveri. "Eli hauskanpito loppuu ennen kuin ehti alkaa?" Luca kysyy syvään huokaisten. Ennen kuin tajuankaan minut on tyrkätty auton takapenkille. Heti perässä kuparihiuksinen poika istuu viereeni. "Olen muuten Alex ja tervetuloa bileisiin." Alex sanoo ja virnistää. Auton käynnistyessä en voi ajatella muuta kuin Samuelia, joka on varmasti huolissaan minusta. "Mikä on nimesi?" Alex kysyy uteliaana, mutten ole kuulevinaankaan. Poika rypistää otsaansa aivan kuin turhautuneena ja hymyilee sitten äkkiä tyytyväisenä. "Ahaa, Cain." Poika nyökkää ja avaan suuni hämmästyksestä. Olin sisältä jäässä sieppauksen aiheuttaman shokin takia, mutta nyt aloin pikkuhiljaa sulaa ja täristä. "Nikolas, Cain ei näytä voivan hyvin." Alex sanoo huolestuneena ja Nikolas murahtaa ratin takaa. "Lähetä se tajukankaalle tai jotain." Nikolas mutisee ja samassa vinttini pimenee ja menetän tajuntani. Herään ikuisuudelta tuntuneen ajan jälkeen vieraasta vuoteesta ja minulla kestää hetki palautella mieleeni yön tapahtumat. Huone oli sisustettu kokonaan tummilla sävyillä, jotka vaihtelivat vain harmaasta mustaan. Huoneen verhot ovat kiinni joten en osaa sanoa paljonko aikaa on kulunut, mutta kun olen nousemassa avaamaan verhot jokin liikahtaa huoneen nurkassa ja kiinnittää huomioni. "Olet hereillä." Nikolas sanoo ja astuu esiin varjoista. "En muuten suosittele avaamaan verhoja." Nikolas mutisee ja katsoo ikkunan suuntaan. "Mitä sinä haluat minusta?" Kysy tutun vapinan kulkiessa selkäpiitäni pitkin. "Minähän sanoin jo. Olet uusi lemmikini, leluni ihan miten vain." Nikolas sanoo ja kohauttaa olkiaan. "Anteeksi vaan mutten ole mikään esine, jota voi kohdella miten vain." Sanon loukkaantuneena pelostani huolimatta. Äkkiä Nikolas kyyristyy eteeni ja hengittää aivan poskeani vasten. "Et tiedä miten vääräsää olet, miten hauras ja minun." Nikolas kuiskaa niin hiljaa, että hädin tuskin kuulen hänen sanojaan. Yritän perääntyä, mutta Nikolas tekee siitä mahdotonta ja tulee minua lähemmäksi aina, kun peräännyn. Pian sängyn pääty tulee kuitenkin vastaan ja jämähdän Nikolaksen tuijotuksen alle. "Cain sinä olet kiehtova." Nikolas sanoo yhtäkkiä naurahtaen ja siirtyy läheltäni. "Älä huoli en tee sinulle mitään." Nikolas sanoo huolettomasti, mutta hänen katseensa sanoo siis ainakaan vielä. "Saat liikkua asunnossa vapaasti. Tosin jos yrität paeta seuraamukset ovat ankarat." Nikolas sanoo ja lähtee kohti ovea." Tule ulos kun siltä tuntuu." Nikolas sanoo ja sulkee oven hiljaa perässään. Heti hänen poistuttuaan ryntään nojatuolissa lojuvalle takilleni, mutta tietysti puhelimeni on poissa. Toivoin ainakin voivani soittaa hätänumeroon vaikkei minulla olekaan saldoa. Lopulta vain alistun kohtalooni ja kävelen ikkunan luokse. Vedän tummat verhot sivuun ja näen auringon paistavan. On varmasti jo keskipäivä. Viivyn huoneessa muutaman tunnin vain tuijottaen ulos ikkunasta, mutta nälkä ajaa minut liikkeelle. Avaan oven varovasti ja löydän itseni kapeasta käytävästä, jonka päästä kuuluu puhetta. Seuraan varovasti ääniä ja päädyn avaraan olohuoneeseen. Kaikkien katseet ovat valmiiksi kiinnittyneet minuun kun astun oviaukosta sisään. "Ai sinä uskalsit viimein tulla ulos piilostasi." Sanoo Alex hymyillen ja pomppaa ylös tuolista aivan kuin olisi tulossa luokseni, mutta Nikolas huitaisee kättään jolloin Alex pysähtyy. Samassa mahani murisee petollisesti ja paljastaa minut. "Alex mitä jos hakisit Cainille ruokaa?" Nikolas kysyy ja Alex ponkaisee uudelleen pystyyn. Hän on poissa kuin ei koskaan olisi paikalla ollutkaan ja räpyttelen pari kertaa silmiäni, kuin päätellen uskoako näkemääni todeksi. Luca

naureskelee reaktiolleni huvittuneena ja Nikolas ei kiinnitä minuun erityistä huomiota. Huoneessa on vielä neljäs ihminen, jota en ole nähnyt aiemmin. Tytöllä on kurvikas vartalo ja pitkät punaiset kiharat. "Nikolas sinulla on kieltämättä hyvä maku." Tyttö sanoo ja nuolaisee huuliaan. Astun askeleen taaksepäin ahnaan katseen alla ja samassa Alex palaa huoneeseen. "Toivottavasti kelpaa." Alex sanoo ja ojentaa lautasta, jossa on kaksi siistiä kolmioleipää. Nyökkään päätäni ja otan lautasen. On turha kieltäytyäkään. "Cain tule tänne." Nikolas sanoo kylmästi ja viittoo viereistään paikkaa tummalla sohvalla. Totellen häntä vastahakoisesti ja istun mahdollisimman kauas hänestä. "Petra tässä on Cain, Cain Petra." Nikolas esittelee meidät toisilleen. "Petra on Lucan sisko." Nikolas selventää vielä minulle ja huomaan heissä olevan yhdennäköisyyden. "Mistä päästäänkin siihen, että mitä teet täällä?" Nikolas sanoo ja tuijottaa Petraa vihreisiin silmiin. Alan mutustella leipääni kaikessa hiljaisuudessa ja tarkkailen samalla vaitonaisena. "Kuningas lähetti minut." Petra sanoo ja korjaa asentoaan divaanillaan jolla hän istuu. Mikä ihmeen Kuningas, eikös tämä ole tasavalta? Ajattelen keskustelen saamasta käänteestä hämilläni. "Isäni voi suksia vittuun." Nikolas murahtaa ärtyneenä. "Hän on suksinutkin kun kerran olet siinä." Petra mumisee hiljaa, mutta Nikolas ei kiinnitä siihen huomiota. "Niin mitä hän halusi?" Nikolas kysyy ilmeisen huonotuulisena. "Sitä samaa, sinut takaisin hoviin." Petra sanoo ja kohauttaa olkapäitään välinpitämättömänä. "Voit sanoa sille, että se voi painua..." Nikolas aloittaa, mutta Petra keskeyttää hänet nostamalla elegantisti kalpean kätensä. "Asia tuli selväksi. Ainahan sitä voi yrittää. Luca tulisit sinä edes takaisin." Petra sanoo ja katsoo vetoavasti veljeensä. "En lähde Nikolaksen luota." Luca sanoo kylmästi. Hänen siskoaan reaktio ei näytä yllättävän. Olen todella pihalla keskustelusta. "Hei Cain varo ettei silmäsi putoa päästä." Alex sanoo äkkiä huvittuneena. Luon katseeni salamani sylissäni olevaan lautaseen. ja tunnen neljät silmät niskassani. "No miten vain. En vaivaa teitä enää enempää." Petra sanoo ja nousee seisomaan. Sitten hän yhtäkkiä niiaa Nikolakselle ja poistuu pyörteen lailla paikalta. "No se oli jo. Vau." Alex sanoo ja näyttää huvittuneelta. Luca murahtaa ärtyneenä ja nousee seisomaan ja poistuu huoneesta. "Hei Cain sano jos tarvitset jotain. Et pääse täältä vähään aikaan minnekään." Alex sanoo ja rikkoo hiljaisuuden. Vilkaisen Nikolasta, joka näyttää varsin välinpitämättömältä. "Siinä tapauksessa saanko lyijykyniä ja paperia?" Möläytän suustani ennen kuin ehdin ajatella. Alex katsoo minua hetken hämmentyneenä, mutta kohauttaa lopulta olkiaan. "Mikäs siinä." Alex sanoo ja suuntaa olohuoneen nurkassa olevalle lipastolle. Hetkenkuluttua hän ojentaa minulle pinon paperia ja kyniä. Saan bonuksena kuminkin. Mumisen kiitokseni. Lähden kohti takasin huonetta, jossa olin aikaisemmin. En halua, että minua katsotaan kuin piirrän. Se on kuin yksityisalueelle tunkeutumista. Pääsen pois huoneesta ilman hankaluuksia ja suuntaan takaisin makuuhuoneeseen. Levitän tavarat paljaalle lattialle ja otan kynän käteeni. En voi sille mitään aina hermostuksissani haluan luoda jotakin uutta. Samuelkin naureskeli tälle tavalleni. Samuel. Nimi iskee tajuntaani ja kyyneleet alkavat valua poskiltani hiljaisina ryöppyinä. Hän on ainoa, jota minulle jää todella ikävä. Mitä minä ajattelen? Pääsen kyllä elävänä pois. Kokoan hitaasti itseni tai sen mitä minusta on jäljellä ja tartun kynään. Alan hitaasti hahmotella Vangitsijoitani yksitellen paperille.